శాశ్వత సమాధి

కె.వి.వి. సత్యనారాయణరాజు

బస్ దిగి నలువైపులా చూశాడు శశాంక.

ఈదురుగాలి రివ్వున వీస్తోంది. వర్షపు జల్లు సన్నగా పడుతోంది. ఎత్తైన చెట్లమీద పడిన వర్షం ఆకులమీది నుంచి అంచెలంచెలుగా జారి భూమిని చేరేముందు లయబద్ధంగా అదో రకమైన శబ్దం చేస్తోంది.

సముద్రమట్టానికి రెండు వేల ఎనిమిదివందల అడుగుల ఎత్తులో యెంతో ఆహ్లాదకరంగా ఉంది అక్కడి వాతావరణం.

మేఘాలు చేతికందే యెత్తులో శరవేగంతో ప్రయాణిస్తున్నాయి.

రెండు చేతుల్నీ బలంగా రుద్దుకొని పాంట్ జేబులో చెయ్యి పెట్టి సిగరెట్ పాకెట్ బయటకు తీశాడు శశాంక.

లైటర్‌తో సిగరెట్ వెలిగించి పొగ బలంగా పీల్చి వదులుతోంటే నరనరమూ ఉత్తేజంతో నిండిపోయింది.

బస్ దిగినచోట దక్షిణంవైపుగా సన్నటి కాలిబాట

ఒకటి వుంది. ఎయిర్ బాగ్ భుజాన తగిలించుకొని ఆ కాలిబాట వెంట నడకసాగించాడు శశాంక.

యూనివర్శిటీలో పోస్టుగ్రాడ్యుయేషన్ చేస్తున్నపుడే అతడి మనసు మూలికలవైపు ఆకర్షింపబడింది.

చదువు పూర్తి చేసి రీసెర్చిలో చేరాడు. నూటికి తొంభై తొమ్మిదిమంది పి హెచ్. డి. డిగ్రీ కోసమే రీసెర్చిలో చేరతారు. కానీ అద్భుతమైన మూలిక నొక దాన్ని సంపాదించి దాన్ని మానవాళికి ప్రయోజనకరంగా ఉపయోగించాలనే సదుద్దేశ్యంతో అతడు రీసెర్చిలో చేరాడు.

ఒక ప్రాచీన గ్రంథంనుంచి అతడు సేకరించిన సమాచారం ప్రకారం—రాచపుండును సమూలంగా నాశనం చేసే మూలికలా అడవిలో దొరుకుతాయి.

ఉదయం ఏడున్నరకు భద్రాచలం వెళ్ళే బస్ ఎక్కాడు వైజాగ్ లో. దాదాపు నూటయాభై కిలోమీటర్లు ప్రయాణంచేసి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటకు ఆ అడవి దగ్గర బస్సు దిగాడు శశాంక.

ఆ కాలిబాట వెంబడి దాదాపు ముప్పై మైళ్ళు నడిస్తే గానీ అతడు చేరాల్సిన గమ్యంరాదు. వాతావరణం బాగుంటే గంటకైదు మైళ్ళ చొప్పున ఆరుగంటల్లో అతడు గమ్యం చేరుకోవచ్చు.

ఆ కాలిబాటవైపు సెలయేరు ప్రవహిస్తోంది. గత నాలుగురోజులుగా ఆపు లేకుండా వర్షం కురిసినందున నేల తడితడిగా వుండి జారుతోంది. బాటకిరువైపులా నిలువెత్తు పెరిగిన గడ్డి, దేహానికి తగుల్తూ చికాకు కలిగిస్తోంది.

మైలుదూరం నడిచేసరికి అతడి దేహం పూర్తిగా తడిసి

పోయింది. నా తియ్యని గొంతుకవల్ల పెద్దగా ఉపయోగం కనబడలేదతడికి.

సుమారు నాలుగైదు గంటలు నడిచాక కాలిబాట ఎడమవైపుకు వంపు తిరిగింది. నడుస్తున్నవాడల్లా ఆగి పోయి ఎయిర్ బాగ్ ను క్రిందికి దించాడు.

అందులోంచి కంపాస్ తీసి పట్టుకు నడిచాడు. బాట వంపు తిరిగినవైపు తూర్పు దిక్కును సూచిస్తోంది.

దక్షిణ దిక్కుగా వెళ్ళాలంటే ఎదురుగా కనిపిస్తోన్న వాగును దాటాలి. కానీ కాలిబాట తూర్పువైపుకి తిరిగి వుంది.

కంపాస్‌ను బాగ్ లో వుంచి, పాంటూ, షర్టూ విప్పి వాటినికూడా బాగ్ లో పెట్టి, బాగ్ లోంచి టవల్ తీసి ఆ వాటర్ ప్రూఫ్ ఎయిర్ బాగ్ ను వీపుమీద అడ్డంగా కట్టుకొని వత్తుగా పెరిగిన రెల్లుగడ్డిని రెండు చేతుల తోనూ పట్టుకొని జాగ్రత్తగా దిగాడు.

పది అడుగులు క్రిందకి దిగాక నీటిమట్టానికి చేరుకున్నాడు.

ఒడ్డున విశ్రాంతి తీసుకుంటోన్న నీటిపాములు అలికిడికి బెదిరి వాగు మధ్యకు వెళ్ళిపోయాయి చకచకా ఈదుకుంటూ. అవి నీటిపాములని తెలిసినా ఎందుకో అతని వళ్ళు అప్రయత్నంగా జలదరించింది.

ఒకసారి వాగువైపు చూశాడు. నిశ్చలంగా వుందది. ఆరకిలోమీటరు దిగువున ఎంతో ఉధృతంగా పరవళ్ళు తొక్కుతూ ప్రవహించిన ఆ సెలయేరు అక్కడెంతో ప్రశాంతంగా వుండడంతో, అక్కడ లోతెంత వుంటుందో ఇట్టే అర్థమైందతనికి.

అరవై అడుగుల వెడల్పున విస్తరించి వున్న ఆ

వాగును దాటడం పెద్ద కష్టమనిపించలేదతనికి.

ఒక్కసారి గాలి బలంగా పీల్చి వదిలి రెండు చేతులూ ముందుకు సాచి, కాళ్ళను గట్టుకతన్ని పెట్టి వాగులోకి దూకాడు.

నీళ్ళు చల్లగా తగిలాయతడి దేహానికి.

బారలు సాచివేస్తూ ఈదడం ప్రారంభించాడు. వాగు మధ్యలోకి చేరుకున్నాక — అక్కడెంత లోతుంటుందో చూడాలనే చిలిపి ఊహ కలిగిందతనికి.

అతడికా సమయంలో తెలియదు — తన చిలిపి కోరికే తన భవిష్యత్తునో మలుపు తిప్పబోతోందని.

ఆ ఊహ మనసులోకి రాగానే ఈతకొట్టడం మాని కాళ్ళు క్రిందికి వ్రేళ్ళాడేశాడు. కాలికి యేమీ అందలేదు.

నీరు మెడవరకూ వచ్చింది. మరికాస్త క్రిందికి దిగాడు నీళ్ళతడి చెవులవరకూ వచ్చాయి. కాలికేదో మెత్తగా తగిలింది కానీ అది బురదలా లేదు.

సన్నటి తీగ అతడి కాలికి చుట్టుకుంటున్నట్టుగా అనిపించి, కాలు బలంగా విదిల్చాడు. అయినా అతని కాలిని చుట్టుకున్న తీగ విడవలేదు.

అప్పుడతడి మొహంలో భయం ప్రవేశించింది. తన దారిన తాను వెళ్ళకుండా లోతెంతో చూడాలని ప్రయత్నించినందుకు తనను తానే తిట్టుకున్నాడు.

రెండు కాళ్ళూ బలంగా విదిల్చి, ముందుకు ఈదడం ప్రారంభించాడు, అతడెంత బలంగా విదిల్చినా అతడి కాళ్ళచుట్టూ అల్లుకున్న తీగమాత్రం జారిపోలేదు. అదసలు తీగో, పామో కూడా అర్థంకాలేదతడికి.

ఒడ్డుకు చేరాక చూసుకోవచ్చులెమ్మని మొండిగా ఈదసాగాడు.

కాస్సేపటిలోనే ఒడ్డుకు చేరుకున్నాడు శశాంక. ఆయాసంతో అతడి గుండె ఎగిసెగిసి పడుతోంది. తన రెండు కాళ్ళవైపూ చూసుకున్నాడు.

ఎడమకాలికి చుట్టుకుని వుందో తీగ. తామరతూడు కంటే సన్నగా వుందది. తన ఆందోళనకు నవ్వొచ్చిందతడికి. తననింత సేపూ యేడిపించింది ఈ నీటి మొక్కా—?! అనిపించిందతడికి.

రెండు చేతులతోనూ దాన్ని తీసివేయబోయాడు. ఊహు ఎంత బలంగా లాగినా రాలేదది. కాలిని దగ్గరకు తీసుకొని పరీక్షగా చూశాడు.

తన శరీరంలోంచి యేదో బయటకు ప్రవహిస్తున్నట్లుగా, సన్నటి గొట్టాలతో దేహంలోంచి రక్తం బయటకు తీస్తున్న ఫీలింగ్!

అదిరిపడ్డాడు శశాంక.

మైగాడ్! డ్రాసిరా, నెపెంథిస్ (కీటక భక్షక మొక్కలు) లాంటి మొక్క కాదు కదా ఇది?!

పరీక్షగా చూశాడు తీగవైపు.

టాక్సానమీలో స్పెషలైజేషన్ చేసిన అతడికది ఏరకం మొక్కో అర్థంకాలేదు.

నీటి మొక్కల కుటుంబాలు — నింఫేసీ, హైడ్రోకారిటేసీ—ఊహుఁ యే మొక్కతోనూ పోలిక కనబడలేదు. దానిమీద చేత్తో రాశాడు. జిగురుగా, ఆకుపచ్చ రంగులో వుందది.

ఆలోచనలు మెదడును తినేస్తోంటే, నరాలు జివ్వుమని లాగుతున్నాయి. ముందు దాన్ని వదిలించుకోవాలనుకుని కాలికీ తీగకూ మధ్యనున్న ఖాళీలో వేళ్ళు దూర్చి బలంగా లాగాడు.

ఇనుపతీగ అయినా కాస్సేపు ప్రయత్నిస్తే తెగుతుందేమో గానీ అది యెంతమాత్రమూ ఊడిరాలేదు. భయం అతణ్ని తిరిగి ఆవహించింది. దగ్గర చాకులాంటి ఆయుధం యేదీ లేదు.

పరిస్థితి తన చేయి దాటి పోయిందనే ఊహ మదిలోకి రాగానే కళ్ళలోకి నీళ్ళు చిమ్ముకొచ్చాయి.

గాభరాగా వాచీవైపు చూశాడు. సమయం ఆరుగంటలైంది. కనుచీకటి పడింది. తనింకా ఇరవై మైళ్ళు నడిస్తే గానీ గమ్యం చేరుకోడనే ఊహ మదిలోకి రాగానే అతడి నరనాడులూ క్రుంగిపోయాయి.

మెల్లగా లేచి నిలబడ్డాడు. కానీ నిలబడలేక అంతలోనే కూలబడిపోయాడు. కళ్ళనుంచి కారుతోన్న నీటిని అదిమిపడుతూ రెండు చేతులమీదా పైకి ప్రాకసాగాడు.

గట్టుపైకి చేరుకునేందుకు ముప్పైనిమిషాలు పైనే పట్టింది దతడికి. సూర్యుడు చెట్ల చాటున అస్తమించి చాలా సేపైంది. ఇహ ఒక్క అడుగుకూడా వేసే స్థితిలో లేడతడు.

మరి కాస్సేపటిలోనే అతడికి స్పృహ తప్పింది.

2

శశాంక కళ్ళు విప్పాడు.

తలంతా దిమ్ముగా వుంది. ఒళ్ళంతా సూదులతో పొడిచినట్లుగా సలుపులు పెడుతోంది.

చేతులు పైకెత్తి కళ్ళు రుద్దుకోబోయాడు.

కానీ చేతులతడికి సహకరించలేదు.

తనకెదురైన భయంకరమైన అనుభవం హఠాత్తుగా అతడి స్మృతిపథంలోకి వచ్చి గజగజా వణికిపోయాడు.

అతికష్టంమీద చేతుల్ని స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకొని,

కాలిమీదకు పోనిచ్చి ఆత్రుతగా తడిమాడు.

అక్కడక్కడా బుడిపెల్లా తగిలాయతడి చేతులకు. వాటిమీద తడితడిగా, జిగటగా తగిలింది చేతికి, ఏదో పసరు.

దిగ్భ్రమనుంచి తేరుకొని పరిసరాలను పరిశీలించాడు.

రెల్లుగడ్డితో నేయబడిన గుడిసె అది. క్రింద నేలంతా అలికి ముగ్గులు పెట్టబడి వుంది. తను పడుకున్న స్థలంవైపు చూసుకున్నాడు.

వెదురుగడలతో తయారుచేయబడిన మంచం అది. దళసరి నల్లటి దుప్పటికింద మెత్తగా వుండేందుకు ఆకులు వత్తుగా పరచబడి వున్నాయి.

ఓ పక్కగా చేతికందుబాటులో వెదురుముక్కలతో చేసిన చిన్నబల్ల వుంది. దానిమీద కల్వంలో ఎర్రటి ముద్ద వుంది. దాని పక్కనే మట్టికూజా వుంది.

అతికష్టంమీద లేచి కూర్చుని తడబడుతోన్న చేతుల్ని ముందుకుసాచి ఆ కూజాను పైకెత్తి నీళ్ళు గటగటా త్రాగాడు. ఆ మాత్రానికే ఆయాసం వచ్చిందతనికి.

కూజాను తిరిగి బల్లమీద వుంచబోతూ సాధ్యంకాక అలాగే వదిలివేశాడు దాన్ని. అతని చేతిలోంచి జారి పడింది 'దబ్' మనే శబ్దంతో.

తిరిగి వెనక్కి వాలుతూ కిర్రుమన్న చప్పుడు వినిపించి దృష్టటు సారించాడు శశాంక.

గుమ్మానికడ్డంగా వున్న తడికను తోసుకుని వచ్చాడో యువకుడు. అతడి దేహం నల్లగా కండలు తిరిగివుంది.

తలచుట్టూ పట్టీలాంటిది బిగించబడి వుంది. రంగు రంగుల పూసల దండలతడి మెళ్ళో వ్రేలాడుతున్నాయి.

నడుంకు అడ్డంగా తోలుపటకాలాంటిది వుంది. మొల దాటని గుడ్డొకటి ఆ పటకా క్రిందినుంచి వ్రేలాడుతూ వుంది.

నుదుటున అర్థచంద్రాకారంగా పసుపురంగు బొట్టుంది. అతడు లోపలికడుగు పెట్టి శశాంక దగ్గరకు వచ్చాడు.

శశాంక రెండు చేతులూ జోడించి అన్నాడు— "మీ రెవరో నాకు ప్రాణదానం చేసి పోయే ప్రాణాన్ని నిలబెట్టారు."

ఆ యువకుడేమీ మాట్లాడలేదు, ఓసారి శశాంక వైపు చూసి క్రిందపడిన కూజాని ఎత్తి బల్లమీద వుంచి, శశాంక పడుకున్న మంచం దగ్గర నేలమీద కూర్చుని అతనిమీద కప్పబడి వున్న పలచటి ఆచ్ఛాదను తొలగించాడు.

అక్కడక్కడా రక్తం గడ్డకట్టి వున్నచోట చేతో తడిమి తృప్తిగా తలాడించి—కల్వంలోని ముద్దను చేతిలోకి తీసుకొని, శశాంక దేహంమీద అక్కడక్కడా పిండాడు.

అతడి చేతివేళ్ళ మధ్యనుంచి పచ్చటి ద్రవం బొట్లు బొట్లుగా తన దేహంమీద పడినపుడల్లా సురుక్, సురుక్ మంటోంది శశాంకకు.

తన పని పూర్తిచేసి లేచి నిల్చున్నాడా యువకుడు. అతడొక్క మాటకూడా మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

తనక్కడికెలా వచ్చాడో తెలుసుకోవాలని శశాంకకెంతో ఆత్రుతగా వుంది.

"ఇదుగో అబ్బీ మాట!" అని పిలిచాడు.

ముందుకు నడవబోయిన వాడల్లా ఆగి వెనక్కి తిరిగి— "అదంతా రేపు. ఈ దినానికేం మాట్లాడకు! సాయంత్రం

జొన్నరొట్టె అట్టుకొత్తాను. మాట్లాడకుండా తిని తొంగో!" అని వెళ్ళిపోయాడు.

భారంగా నిట్టూర్చి అతడు కనుమరుగయ్యాక చేతి కున్న వాచీవైపు చూసుకొని అదిరిపడ్డాడు శశాంక!

అతడి చేతికున్న ఆటోమేటిక్ డేట్ వాచీలోని తారీఖు ఆగస్టు పందొమ్మిదో తారీఖును సూచిస్తోంది.

తను ఆగస్టు పన్నెండో తారీఖున హైజాక్ లో బయలుదేరాడు. అదే రోజు సాయంత్రం ఆరుగంటలకు తనకు స్పృహతప్పింది. తిరిగి కళ్ళు తెరిచేసరికి తారీఖు పందొమ్మిది.

అంటే ...ఏడురోజులు తను స్పృహలేకుండా వున్నాడన్నమాట!

3

ఆ యువకుడితో గుడిసెలోంచి బయటకు వచ్చాడు శశాంక. నాలుగు రోజుల క్రితం అతడివంటిమీద వున్న గాయాలు మచ్చలకైనా మిగులలేదతడి వంటిమీద.

ఆ యువకుడు ముందు నడుస్తోంటే అతణ్ననుసరించాడు శశాంక.

దాదాపు కిలోమీటరు దూరం నడిచాక ఆ యువకుడు ఆగాడు. అక్కణించి బాట రెండుగా చీలి వుంది.

ఒకటి ఆగ్నేయంగానూ మరోటి నైఋతి దిశగానూ వున్నాయి. ఆ ఆటవిక యువకుడు ఒకసారి వెనక్కి తిరిగి శశాంకవైపు చూసి-"అవైపెప్పుడూ వెళ్ళమాక"—అని నైఋతి దిశగా వున్న సన్నటి కాలిబాటవైపు నడక సాగించాడు.

మరో రెండు కిలోమీటర్లు నడిచాక ఆ బాట అంతమై చుట్టూ అల్లిబిల్లిగా అల్లుకొన్న పొదలతో యేర్పడిన

కంచె మధ్యను దారితీసింది.

ఆ యువకుడితో, కంచెదాటి లోపలకు ప్రవేశించిన శశాంకకు అచ్చటి వాతావరణం యెంతో ఆహ్లాదకరంగా అనిపించింది.

సుమారు పదిహేను వందల చదరపు గజాల విస్తీర్ణంలో మధ్య ఓ కుటీరం వుంది. ఆ కుటీరానికన్నివైపులా క్రమ పద్ధతిలో పెంచబడిన రకరకాల మొక్కలున్నాయి.

తీగలు, పొదలు, చిన్న చిన్న చెట్లు—ఇలా అన్ని రకాల మొక్కలూ రకానికొకటి చొప్పున వున్నాయక్కడ. ఆ మొక్కల్ని చూస్తూనే అతని కళ్ళు విచ్చుకున్నాయి.

వాటిలో ఎక్కువ భాగం అతనికి పరిచితమైన మొక్కలే. అవన్నీ ఔషధాలుగా ఉపయోగపడే మొక్కలేనన్న విషయం అతనికి స్ఫురించేందుకు ఎంతో సమయం పట్టలేదు.

ఇవన్నీ ఔషధాలనిచ్చే మొక్కలనే విషయం తెలియని వారెవరూ ఆ మొక్కలన్నిటినీ ఒకచోట చేర్చి ఒక క్రమపద్ధతిలో ఏ ప్రయోజనమూ లేకుండా పెంచరు.

అంటే.... ఆ మొక్కలద్వారా లభించే ఔషధాల గుణగణాలు బాగా తెలిసిన వ్యక్తెవరో ఆ కుటీరంలో నివసిస్తూ వుండాలి. అదే నిజమైతే తనింతదూరం వచ్చినందుకు, శ్రమపడి మూలికలకోసం అడవంతా తిరగనవసరంలేకుండా అతణ్ని జాగ్రత్తగా కనిపెట్టుకొని వుంటే, తను ఖచ్చితంగా మానవాళికి ప్రయోజనకరమైన మూలికలను సంపాదించుకొని తిరిగి వెళ్ళవచ్చు.

ఆనందంతో కొట్టుమిట్టాడిందతని మనసు.

కుటీరంవైపు నడుస్తూ అటూ ఇటూ వున్న మొక్క

అను పరీక్షగా చూస్తున్న అతడి ఆలోచనలకు అంత రాయం కలిగింది—"ఎవరది?" అనే మాటలు గంభీ రంగా వినబడడంతో తలెత్తి చూశాడు.

విశాలమైన నుదురు, పొడవైన నాసిక, ఎత్తయిన కనుబొమలతో ఎంతో ఆకర్షణీయంగా, మరెంతో గంభీరంగా వున్నాడా వ్యక్తి.

కండలుదేరిన భుజాలు, దండల చుట్టూ రుద్రాక్ష మాలలు, మెడలో పొడవాటి రుద్రాక్ష దండలు, నుదుటి మీద అడ్డంగా విభూతి, మూరెడు గడ్డంతో పచ్చని పసిమి ఛాయతో ఎంతో ఆరోగ్యవంతంగా మరెంతో శుచిగా వున్నాడతడు.

శశాంకను తీసుకువచ్చిన ఆటవిక యువకుడు నడుం మీద రెండు చేతులూ వుంచి కొద్దిగా ముందుకు వంగి రెండుసార్లు కాళ్ళమీద పైకి లేచి, మామూలుగా నిల బడ్డాడు.

పటీరం ద్వారంవద్ద నిలబడిన ఆ వ్యక్తి ఆశీర్వ దిస్తున్నట్టుగా కుడిచేతిని పైకెత్తి క్రిందికి దించాడు.

శశాంక ముందుకు నడిచి ఆ యువకుడి సరసన నిలబడి రెండు చేతులూ జోడించి నమస్కరించాడా వ్యక్తికి.

ఆ వ్యక్తి కలపంకించి అన్నాడు—"నువ్వేనా వాగు లేటి వాగు దగ్గర స్పృహలేకుండా పడివున్నది?"

తలాడించాడు శశాంక — పదిరోజుల క్రితం వాగు దాటిన తర్వాత అపస్మారక స్థితిలో తను పడిపోవడాన్ని గుర్తు తెచ్చుకుంటూ.

ఆ వ్యక్తి శశాంకను తన దగ్గరకు రమ్మని చేత్తో సైగ చేశాడు.

ముందుకు నడిచి కుటీరంలోకి అడుగు పెట్టాడు శశాంక.

మట్టితో అలికిన నేలమీద ఓ వైపు పులిచర్మం పరిచి వుంది. దానికన్నివైపులా రకరకాల సైజుల్లో కల్వాలు వున్నాయి.

ఆ కల్వాల్లో సగం సగం నూరిన ముద్దలున్నాయి. వాటి నుంచి రకరకాల వాసనలు వెలువడి ఆ చుట్టుపక్కల వున్న గాలికి వింత పరిమళాలు కలిగిస్తున్నాయి.

ఆ వ్యక్తి కల్వాలను దాటుకొని మధ్యలో పరిచిన పులిచర్మంమీద కూర్చుంటూ శశాంకను కూర్చోమని సైగ చేశాడు.

అతనికి నాలుగడుగుల దూరంలో రెండు జింక చర్మాలు పరిచి వున్నాయి. వాటిలో ఒకదాని వద్దకు చేరి ఒద్దికగా దానిమీద కూర్చున్నాడు శశాంక. మరోదాని మీద అతడినక్కడకు తీసుకువచ్చిన ఆటవిక యువకుడు ఆసీనుడయ్యాడు, భుజాన తగిలించి వున్న విల్లమ్ములను ఓ వారగా వుంచుతూ.

ఆ వ్యక్తి ఎడంచేత్తో కల్వాన్ని అందుకొని అందులోని పదార్థాన్ని వేలితో తీసి వేలిని ముందుకు సాచాడు శశాంక వైపు.

శశాంక ముందుకు జరిగి అరచేతిని వెడల్పుగా సాచి పట్టుకున్నాడు. ఆ వ్యక్తి చేతిలోని పదార్థాన్ని శశాంక చేతిలో పడేలా విడిచి—"నోట్లో వేసుకో" అన్నాడు.

తటపటాయిస్తూనే శశాంక దాన్ని నోట్లో వేసుకున్నాడు. ఆ పదార్థం నాలికకు తగలగానే జివ్వుమని లాగింది. ఒక్క క్షణం మాత్రమే! వెంటనే యెంతో తియ్యగా అనిపించి అప్రయత్నంగానే దాన్ని గొంతులోకి తోశాడు.

గొంతులోంచి లోపలకు జారుతున్నప్పుడు ఒళ్ళంతా ఆవిరైపోతున్న భావన కలిగింది. ముక్కులోంచి, నోట్లోంచీ వెచ్చటి గాలి వెలువడింది. కళ్ళలోంచి కొద్దిగా నీళ్ళు కారడం ప్రారంభించాయి. మెదడు క్రమంగా మొద్దుబారడం ప్రారంభించింది.

తనకేం జరుగుతోందో అర్థంకాలేదు శశాంకకు. శశాంక మొహంలో వ్యక్తమవుతోన్న భావాలను గమనించి తృప్తిగా తలాడించి అన్నాడా వ్యక్తి—"ఇప్పుడు చెప్పు. ఈ అడవుల్లోకి ఎందుకొచ్చావ్ నువ్వు?"

ఎక్కడినుంచో-లోతుగా వున్న నూతిలోంచి వచ్చిన మాటల్లా వినబడ్డాయి శశాంకకు.

కళ్ళు తెరిచే వున్నా అతనికేమీ కనబడడంలేదు. చెవుల్లో సన్నని హోరు ప్రారంభమైంది. క్రమంగా అతడి కళ్ళు మూతలు పడ్డాయి.

తన ప్రమేయం లేకుండానే తానెప్పుడు బయలుదేరాడో, ఏ ఆశయంతో ఆ అడవుల్లోకి వచ్చాడో ప్రారంభించాడు.

సుమారు అరగంట తర్వాత శశాంక మామూలుగా అయ్యాడు. ఆ వ్యక్తి అందించిన పదార్థం నోట్లో వేసుకున్నాక కొద్దిక్షణాలు మాత్రం అతడికి బాహ్యస్మృతి వుంది. ఆ తరువాత కళ్ళు తెరిచేవరకూ అతడికేం జరిగిందో తెలియదు. అతడి పక్కన ఆటవిక యువకుడు అలానే కూర్చుని వున్నాడు.

ఆ వ్యక్తి శశాంక కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నాడు—"నువ్వు నిజంగా మానవాళికుపయోగించే మూలికలు సంపాదించేందుకే ఇక్కడికొచ్చినట్లయితే ఈ క్షణంనుంచీ నిన్ను నా శిష్యుడిగా స్వీకరిస్తాను.

అయితే ఓ షరతు. నేను చెప్పిన పని యంత్రంలా చేసుకుపోవడం తప్ప. నేను చేసే పనులను గురించి ప్రశ్నించినా, ఆరాతీసినా తీవ్ర పరిణామాలెదురొక్క వలసి వుంటుంది.

అందుకు నీకిష్టమైతేనే ఇక్కడ వుండొచ్చు. అలా కాని పక్షంలో నువ్విక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోవడం మంచిది."

ఆఖరి వాక్యం చెప్పినపుడతడి కంఠంలో కరకుదనం ధ్వనించింది.

శశాంక రెండు చేతులూ జోడించి అన్నాడు—

"మీ షరతు నాకంగీకారమే! నేనెందుకొచ్చానో నే విషయం నేను చెప్పకుండానే తెల్సుకున్న మీరు, నేనిక్కడికొచ్చిన పని యెప్పుడు నెరవేరాలో కూడా ముహూర్తం పెట్టే వుంటారు.

"ఎంతకాలమైనాసరే మీ శుశ్రూష చేసుకుంటూ ఇక్కడే వుంటాను. మీరు వెళ్ళిరమ్మని ఆశీర్వదించినపుడు మాత్రమే నేను తిరిగి వెళ్ళేందుకు సిద్ధమవుతాను."

శశాంక కంఠంలో ధ్వనించిన దృఢత్వానికి ముగ్ధుడైనట్టుగా—"శుభం! నీ మాట నువ్వు నిలబెట్టుకుంటే, నీద్వారా లోకానికి మహోపకారంచేసే అవకాశం నాకు త్వరలోనే కలుగుతుంది—" అన్నాడా వ్యక్తి చేయెత్తి దీవిస్తూ.

శశాంక ఆ వ్యక్తి మొహంలోకి తేరిపార చూశాడు. అతడి మొహంలో యేదో దివ్యమైన తేజస్సు వుట్టిపడుతోంది. అతడి వయసెంతో చెప్పడం కష్టమనిపంచింది శశాంకకు.

ఇంతలో ఆ వ్యక్తి—"గురుబరీ" అని పిలిచాడు.

శశాంకను తీసుకువచ్చిన యువకుడు—"స్వామీ!"

అంటూ ముందుకు వంగాడు.

"ఈ చంద్రుడు నాతో నే వుంటాడు. ఇక నువ్వు వెళ్ళిరా!" అన్నాడా వ్యక్తి.

గురుబరీ లేచి నిలబడి నడుంమీద రెండు చేతులూ వుంచి ముందుకు వంగి, కాలివేళ్ళమీద రెండుసార్లు పైకి లేచి, విల్లమ్ములు అందుకొని బయలుదేరాడు.

ఆ ఆటవిక యువకుడు కనుమరుగయ్యాక, ఆ వ్యక్తి పక్షి కిచకిచలాడినట్టు నోటితో చిత్రమైన సవ్వడిచేశాడు.

ఆ సవ్వడి పూర్తి అయ్యీ అవకుండానే కాలి అందెల చప్పుడు వినిపించింది శశాంకకు.

ఆ సవ్వడి వినిపించిన దిక్కుగా తలతిప్పాడు.

పురాణాల్లో వర్ణించబడిన మునిపత్నుల్ని తలపుకు తెచ్చే వస్త్రధారణతో ఆతడిముందు నిలబడి వుందో స్త్రీ.

చామనఛాయగా, కోల మొహంతో, విశాలమైన కళ్ళతో, మొదటి చూపులోనే 'బాగుంది' అనిపించేలా వుందా పడతి.

ఆమె వయసు పాతిక్కీ ముప్ఫైకీ మధ్య ఎంతైనా వుండొచ్చుననిపించింది శశాంకకు. ఆమె మెడలో రుద్రాక్షమాల వేళ్ళాడుతోంది. ఆమె వక్షస్థలాన్ని సరిగ్గా మధ్యకు గీతగీసినట్టుగా వుందది.

శశాంక ఒక పట్టాన కళ్ళు తిప్పుకోలేక పోయాడామె నుంచి. ఆమె మాత్రం శశాంకవైపు ఒకే ఒక్కసారి చూసి, తరువాత తన దృష్టి నావ్యక్తివైపు మరల్చింది.

ఆ వ్యక్తి అన్నాడామెతో—"మానసా, ఈ యువకుడు మనతో నే వుంటాడు. మన కుటీరం వెనుక వున్నత పతివాటికలో ఇతడికి బస యేర్పాటు చెయ్యి. ఈలోగా తేజద్రవాన్ని సిద్ధంచెయ్యి."

ఆమె వినయపూర్వకంగా తలూపి లోపలికి వెళ్ళే ముందోసారి శశాంక వైపు చూసింది.

అతడి చూపులు తన వక్షస్థలంమీద తారట్లాడ డాన్ని గమనించి బెదిరిన లేడిపిల్లలా చెంగున గృహాంతర్భాగం లోకి దూకింది.

ఆ తరువాత కాస్సేపటివరకూ ఆ వ్యక్తేమీ మాట్లాడ లేదు. తన యెదురుగా వున్న ఒక కల్వంలోని సగం నూరబడిన మూదను మెత్తగా నూరడంలో మునిగిపోయాడు తదేక దీక్షతో.

అతడు చేసే పనిని చూస్తూ కూర్చున్నాడు శశాంక. ఇంతలో అందెల సవ్వడి తిరిగి వినిపించింది.

మానస ఓ చేత్తో మట్టి కూజాను నడుంమీద పెట్టు కొని, మరో చేత్తో కప్పు ఆకారంలో వున్న రెండు మట్టి పాత్రలను తీసుకొని వచ్చింది.

కూజాను ఇద్దరి మధ్యా వుంచింది. ఒక మట్టిపాత్రను శశాంక ముందూ, మరొక దాన్ని ఆ వ్యక్తి ముందూ వుంచి, ఆ వ్యక్తి కళ్ళలోకి చూసింది.

అతడు చేస్తున్న పనిని ఆపి—"ఊఁ" అన్నాడు.

మానస కూజాను పైకెత్తి ముందుగా ఆ యువకుడి ముందుంచిన మట్టికప్పులో కూజాలోని ద్రవాన్ని పోసింది.

తరువాత ఆ వ్యక్తి ముందున్న పాత్రలో కూడా కొంచెం ద్రవంపోసి ఓ వారగా నిల్చొంది.

శశాంక తన యెదురుగా వుంచబడిన పాత్రలోకి చూశాడు.

పసుపు పచ్చగా, మేలిమి బంగారాన్ని తలపింప జేసేలా వుందా పాత్రలోని ద్రవం.

కళ్ళెత్తి ఆ వ్యక్తివైపు చూశాడు.

అతడు గడ్డాన్ని ఓసారి దువ్వుకొని అన్నాడు—"నీ ముందుంచబడింది—తేజద్రవం. ఇది తయారుచేసేందుకు పది సంవత్సరాలు అహోరాత్రులూ శ్రమించాను. నా పేరు—తేజస్వి కలిసివచ్చేలా దీనికి తేజద్రవం అని పేరు పెట్టాను. నాగరికపు మనుషుల ఊహకు కూడా అందని అద్భుతమైన రుచీ, శక్తీ దీనికి వున్నాయి."

శశాంక ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

తేజస్వి తనముందున్న మట్టిపాత్రను పైకెత్తి ఆ ద్రవాన్ని త్రాగడం ప్రారంభించాడు. శశాంక కూడా తన ముందున్న పాత్రనెత్తి ఆ ద్రవాన్ని కొంచెం త్రాగాడు.

నాలికకు తగిలీతగలడంతోనే యేదో అనిర్వచనీయమైన అనుభూతి కలిగింది శశాంకకు. ఎంతో మధురంగా సువాసనాభరితంగా వుందా ద్రవం.

మట్టిపాత్రలోని ద్రవాన్ని త్రాగడం పూర్తిచేసేసరికతడి మనసు స్వర్గంలో విహరించడం ప్రారంభించింది. ఇంపోర్టెడ్ లిక్కర్స్ కంటే ఎన్నో రెట్లు అద్భుతంగా అనిపించిందతడికా ద్రవం.

ఆ ద్రవాన్ని రోజుకోసారి త్రాగుతూ జీవితాంతమూ మరే కోరికలూ లేకుండా అక్కడే ఆనందంగా జీవించవచ్చనిపించిందతడికి.

అభినందనపూర్వకంగా తేజస్వివైపు చూస్తూ అన్నాడు: "మీరిచ్చిన తేజద్రవాన్ని వర్ణించేందుకు నాకు తెలిసిన భాషల్లో మాటల్లేవు. మీ తెలివితేటలు అత్యద్భుతం.

ఇక్కడికి వచ్చినందుకు నా ఆశయం నెరవేరుతుందనే నమ్మకం యెంతగానో బలపడింది నాలో. మీరు నన్ను శిష్యుడిగా స్వీకరించడం నా అదృష్టం."

తేజస్వి మొహం తీక్షణంగా మారింది. కటువుగా అన్నాడతడు—"నన్ను పొగిడి, నానుంచి నీవేం ఆశిస్తు న్నావో పదేపదే పరోక్షంగా తెలియజేయనవసరంలేదు."

శశాంక కంగారుపడ్డాడు.

"క్షమించండి గురుదేవా, నా ఉద్దేశ్యం అదికాదు. నేను మనఃస్ఫూర్తిగానే మిమ్మల్ని అభినందిస్తూ, నా అదృష్టానికి నన్ను నేనే అభినందించుకుంటున్నాను."

తేజస్వి యేమీ మాట్లాడకుండా తన ముందున్న కల్వాల్లోంచి ఒకదాన్నతడికి అందించి—"జాగ్రత్తగా నూరు. మరీ పలచగా అయిపోకుండా. జాగ్రత్తగా ముద్దలా తయారుచెయ్" అని లేచి నిల్చున్నాడు.

మానస కూజాను పైకెత్తి నడుంమీద పెట్టుకొని ఇంట్లోకి దారితీసింది.

తేజస్వి కుటీరంలోంచి బయటకు వచ్చి, కుటీరానికి కుడివైపున వున్న మొక్కల మధ్య తిరుగుతూ ఒకో మొక్కనే పరీక్షగా చూస్తున్నాడు.

4

తపతి వాటికలో వెదురు కర్రల మంచంమీద వెల్లకిలా పడుకొని ఆలోచించసాగాడు శశాంక.

తనిక్కడికి వచ్చి నాలుగురోజులయింది. కాలకృత్యాలు తీర్చుకున్నాక తేజస్వి ముందు కూర్చోవడం—అతడు చెప్పినట్టుగా వివిధరకాల మూలికల్ని నూరడం, ఆ నూరిన ముద్దల్ని చిన్న చిన్న గుళికలుగా చేసి నీడలో ఆరబెట్టడం, తిరిగి సాయంత్రం వాటిని పోగుచేసి చిన్న చిన్న వెదురు బుట్టల్లో సర్దడం.

ఇంచుమించుగా ప్రతిరోజూ ఇదే పని తనకు. తనతో ఫలానా పని చెయ్యమని చెప్పడం తప్ప అధికంగా

ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడడంలేదు తేజస్వి.

ఆ మూలికలేమిటో తెలుసుకుందామని తనుచేసిన ప్రయత్నాలన్నీ విఫలమవుతూనే వున్నాయి.

అందుకు కారణం—అతడు తనకు నూరమని ఆకులు, వేళ్లు, ఇతర మొక్కల భాగాలుకాక సగం నూరిన ముద్దలు మాత్రమే ఇస్తూండడం.

అంగట్లో అన్నీ వున్నా అల్లుడి నోట్లో శని-అన్నట్టు మూలికల మొక్కలన్నీ ఆ ఆవరణలోనే వున్నాయి' కానీ ఏ మొక్కల్ని ఎప్పుడు పోగుచేసి వాటి నెంతెంత ప్రమాణంలో కలిపి తనకిస్తున్నాడో గానీ ఒక్క చిన్న ఆధారంకూడా దొరకలేదు ఈనాటివరకూ.

అతడు తయారుచేసే మందుల్లో చాలా రకాలు న్నాయి. ప్రతిరోజూ సాయంత్రం అయిదు ఆరు గంటల మధ్య చుట్టుపక్కల వున్న గ్రామాల్లోని ఆటవికులు వస్తారు.

వారి మాటల్ని ఓపిగ్గా విని తన పక్కనే వున్న వెదురు బుట్టల్లోని గుళికలను ఇస్తాడు తేజస్వి. ఒకసారా గుళికను తీసుకున్నవాడు మర్నాడు రాగా తను చూడ లేదు.

ఒకే డోస్ ... జ్వరం, వాంతులు, విరేచనాలు, పాముకాట్లు, పక్షవాతం, ఉబ్బసం, ఇలా ఏ రోగానికైనా తేజస్వి ఒకేఒక డోస్ ఇస్తాడు. దాంతోసరి.

సాయంత్రం అతడు ఆదివిజాతి వాళ్ళకు వైద్యం చేస్తున్నంతసేపూ మానస అతడి పక్కనే కూర్చుని అతడు సూచించిన గుళికలను వెదురు బుట్టల్లోంచి తీసి తేజస్వికి అందిస్తుంది.

తనను మాత్రం ఆ సమయంలో దగ్గరకు చేరనివ

కుండా ఆవరణలోని మొక్కలకు పాదులు తవ్వి, కలుపు తీయమని నిర్దేశించాడు తేజస్వి.

అతడినుంచి ఆ అద్భుతమైన మూలికల రహస్యాన్ని రాబట్టడం ఎలా?

వెదురు తడిక కిర్రుమని చప్పుడవడంతో ఉలిక్కి పడ్డాడు శశాంక.

ఓ చేత్తో పళ్ళన్నీ మరో చేత్తో కూజాను పట్టుకొని లోపలకు ప్రవేశించింది మానస.

ఎప్పటిలానే ఆమెను చూస్తూనే అతడి హృదయపు ఉద్వేగం పెరిగింది. తనెప్పుడు కళ్ళలో కళ్ళు కలిపినా బెదురు చూపులు చూస్తుందామె.

అవసరానికి మించి ఒక్క మాటకూడా మాట్లాడ లేదామె ఇంతవరకూ. గత నాలుగురోజుల్నించీ తనామె నెంత పలకరించాలని ప్రయత్నించినా పట్టించుకోకుండా తప్పుకు తిరుగుతోంది,

తేజస్వి తనకు మూలికల రహస్యం యెప్పటికైనా చెబుతాడో లేదో తెలియదు. అతడు చెప్పకపోతే తను చేయగలిగిందేమీ లేదు—కనబడిన కొన్ని కొత్త మొక్కల్ని పోగుచేసి వాటి నైడెంటిఫై చేసుకునేందుకు తిరిగి యూనివర్శిటీకు పోవడం తప్ప.

అదే తన ఆశయం అయితే తనింతవరకూ రానవసరం లేదు. ఇక్కడి పరిస్థితి మొదట్లో ఆశాజనకంగా వున్నా, నాల్రోజులకే తనకు నిరాశ నిస్పృహలావహించాయి.

ఏదో ఒకటిచేసి మూలికల రహస్యాన్ని చేజిక్కించుకోవాలి! మానసను ఎరగా ఉపయోగించుకుంటే?

ఆ ఊహకే సన్నగా వణుకు ప్రారంభమైందతడిలో. ఏదో తెలియని ఆనందమూ కలిగిందతడికి.

కానీ ఆమె నెలా టాకిల్ చేయడం?

ఒక వేళ తన ప్రయత్నం బెడిసికొడితే??

తనికృష్టించి ప్రాణాలతో బయటపడడు. కానీ ధైర్యం చేయక తప్పదు.

మానస అతడికి దగ్గరగా వచ్చి శయ్యా పక్కనున్న మట్టి దిమ్మమీద ఆ పళ్ళెం వుంచి, కూజాను క్రిందికి దించింది. అతడివైపు చూడనైనా చూడకుండా వెను దిరిగింది.

ఆమె అడుగు ముందుకు వేసేలోగా—"మానసా" అని పిలిచాడు లోగొంతుకతో.

ఆమె ఆగింది.

ఆగినప్పుడామె నడుంమీది చర్మం ఓవైపు అడ్డంగా ముడతపడింది లోతుగా. ఆమె పృష్ఠభాగపు అందాలను తలనుంచి పాదాలవరకూ అతడు వీక్షించి ఆనందించే లోగా ముందుకు తిరిగిందామె.

క్షణకాలం ఆమె మొహంలోకి చూశాడు శశాంక. ఎప్పటిలానే ఆమె కళ్ళలో బెదురు ప్రస్ఫుటమౌతోంది.

ఈసారామె వక్షస్థలం ఎగిసెగిసి పడుతోంది, బహుశ ఏకాంతంలో అతడికంత దగ్గరగా మొదటిసారి నిలబడవలసి వచ్చిందనే ఊహ మనసులోకి రావడం వల్లనేమో!

పిలవడమంటే పిలిచాడుగానీ, ఆమెతో ఏం మాట్లా డాలో అర్థంకాలేదతడికి.

అతికష్టంమీద గొంతు పెగల్చుకొని—"నేనెప్పుడు పలకరించినా నాతో మాట్లాడవెందుకని?" అనగలిగాడు.

ఆమె బెదురు కళ్ళలో ఆసక్తి తొంగిచూసిందీసారి. ఆమాత్రం రెస్పాన్స్ చాలనుకున్నాడేమో—"మరోలా

అనుకోకండి, కాస్త యెక్కువగా మాట్లాడడం నాకలవాటు. ఇక్కడికొచ్చిన దగ్గర్నుంచి మాట్లాడేందుకు మనిషి లేక పిచ్చెక్కినట్లుగా వుంది నాకు. మీకభ్యంతరం లేకపోతే రోజూ కాస్సేపు నేను మాట్లాడే సోద విని వెళ్ళండి. మీరేం మాట్లాడనక్ఖరలేదులెండి నాతో" అన్నాడు శశాంక.

అతడూహించని విధంగా అతడిముందు మొదటిసారిగా కిసుక్కున నవ్విందామె. ఆమె అలా నవ్వుతోంటే యెంతో మనోహరంగా వుంది.

అతడేదో మాట్లాడబోయేంతలో ఆమె తన చూపుడు వేలిని నోటికడ్డంగా వుంచి 'ఇష్' అని సన్నగా శబ్దంచేసి లోగొంతుకతో అంది—"ఇప్పుడికేమీ మాట్లాడకండి. రేపు రాత్రి తేజస్వి శాంభవీ గుహాల దగ్గరకు వెళతారు. అప్పుడు మాట్లాడుకుందాం."

అతడి గుండె ఒకసారి ఆగి కొట్టుకుంది.

అతడికి మరొక్కమాట మాట్లాడే అవకాశమివ్వకుండా—ఆమె విసవిసా నడుచుకుంటూ వెళ్ళిపోయిం దక్కడ్నించి.

మానస వెళ్ళిపోయాక కూజాలోంచి తేఃద్రవాన్ని వంచుకొని త్రాగాడు.

తన భర్త లేని సమయాన తనతో మాట్లాడేందుకామె వస్తోందంటే.... అదీ రాత్రి సమయంలో....

'ఇయ్యా' అంటూ సంతోషం పట్టలేక పిచ్చిగంతులు వేశాడు శశాంక.

5

మర్నాడు రాత్రి ఏడున్నర గంటలవేళ అతడి కుటీరంలోకి వచ్చింది మానస.

రోజూలా కాకుండా ఆ రాత్రామె అద్భుతంగా అలంకరించుకొని వుంది. మామూలుగా చామనఛాయగా వుండే మానస, ఆ రోజు మొహానికేం పూసిందో గానీ పచ్చని పసిమి ఛాయతో మిసమిసలాడుతోంది.

ఆమె కుటీరంలోకి అడుగు పెట్టగానే సువాసనాభరితమైన పరిమళం ఆ ప్రదేశమంతా వ్యాపించింది వస్త్రధారణ మామూలుగానే వున్నా, ఆమె కట్టూ నడకా యెంతో ఆకర్షణీయంగా అనిపించా యతడికి.

ఆమె వాలకం చూశాక — ఆ రాత్రామె కేవలం తనతో ముచ్చటించేందుకే రాలేదనీ, తన ముచ్చటతీర్చే ఉద్దేశ్యంతోనే ఆమె అంత అద్భుతంగా అలంకరించుకొని వచ్చిందనీ అర్థమైందతడికి.

అతడి దగ్గరకు వచ్చి పళ్లాన్ని మంచం పక్కనే వున్న మట్టి దిమ్మమీద వుంచి కూజా క్రిందికి దించింది.

ఆమె కళ్ళలోకి సూటిగా చూశాడు శశాంక.

కనురెప్పలు ఒకసారి తాటించి — "ఏమిటి చూస్తున్నారు?" అంటూ అవసరం లేకపోయినా బిగుతుగా ఒంటిని చుట్టుకొని ఉన్న చీర చెంగునోసారి సర్దుకుంది.

అతడికామె అర్థమైంది.

ఇహ అతను తెలుసుకోవలసిందల్లా — ఆమె అంత త్వరగా అతడికెందుకు చేరువ అయ్యేందుకు ప్రయత్నించిందనేది.

ఆ ఆలోచన మనసులోకి రాగానే ఉలిక్కిపడ్డాడు శశాంక. ఒకవేళ తనను పరీక్షించేందుకు తేజస్వి పంపగా రాలేదుకదా ఆమె?

అతడి గుండె ఝల్లుమంది!

అంతలోనే మరో ఆలోచన అతడి మెదడు నాక్రమించుకుంది. అదే నిజమైతే మొదటినుంచీ ఆమె తనను కవ్వించేందుకు ప్రయత్నించాలి. తను కవ్వించేటంతవరకూ ఆగి వుండకూడదు.

మనసు నిమితపడిం దతడికి.

అతడికి మరింత సమీపంగా వస్తూ—"ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నారు, నన్నెదురుగా వుంచుకుని?" అంది మానస.

మామూలుగా అయ్యాడు శశాంక — "ఏం లేదు, నామీద దేవిగారికింత త్వరగా యెలా దయ కలిగిందా? అని."

అతడు నవ్వుతూనే అన్నా ఆమె మొహం ముడుచుకుంది.

"అంతేలే....అడగ్గానే ఒప్పుకుంటే మీ మగవాళ్ళకు చులకనే కదా మరీ...." గారంపోతూ దీర్ఘంతీస్తూ అంది మానస.

తనామె నేం అడిగాడు? ఆమె యే విషయంలో తన అంగీకారాన్ని తెలియచేసింది?

ప్రశ్నలు మెదడును దొలిచేస్తుంటే చిరునవ్వు మొహంలోకి తెచ్చుకుని—"క్షమించండి. మీ మనసు నొప్పించానేమో? మీలాంటి అందమైన ఆడవాళ్ళను చూస్తే ఏం మాట్లాడాలో తెలిసిచావదు, నా వెధవ నోటికి" అని మూతిమీద అరచేత్తో చరుచుకున్నాడు.

ఆ బాణీ అద్భుతంగా పనిచేసిందామె మీద. కిలకిలా నవ్విందామె.

మంచంమీద కూర్చున్నవాడల్లా లేచి నిల్చుని ఆమె తెచ్చిన పళ్ళెం అందుకుంటూ — "మీరూ తినరూ నాకోసం!" అని అభ్యర్థిస్తున్నట్టుగా మాశాడు.

సిగ్గుల మొగ్గే అయిందామె.

కబుర్లు చెబుతూ చతురోక్తులతో ఆమెను నవ్విస్తూ భోజన కార్యక్రమం ముగించాడు శశాంక. అతడు చేతులు కడుక్కున్నాక ఆ పళ్ళెం చేత్తో పట్టుకొని వెనుదిరిగిందామె.

చేజిక్కిన అవకాశం చేయి జారిపోతోందని కంగారు పడ్డాడు శశాంక. ఆమె కంటే వేగంగా నడిచి, గుమ్మానికి అడ్డంగా వున్న వెదురు తడికను మూసి అక్కడే నిలబడి దీనంగా మొహం పెట్టి అన్నాడు శశాంక—

"వెళ్ళిపోతున్నారా?"

"వెళ్ళక ఇక్కడే వుండిపొమ్మంటావా?" చిరుకోపం తొంగిచూసిందామె గొంతులో. పెదాలు మాత్రం చిరు దరహాసం చిలికిస్తున్నాయి.

దాంతో ధైర్యం వచ్చిందతడికి.

ముందుకు నడిచి ఓ చేత్తో ఆమె చేతిలోని పళ్ళా నందుకొని క్రింద పెడుతూ ఆమెకు దగ్గరగా జరిగి ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ, —"వెళ్ళిపోతారా?" అని అడిగాడు.

కనురెప్పలు ఒకసారి తాటించి అతడి కళ్ళలోకి సూటిగా చూసిందామె. అతడి కళ్ళు అంతులేని కాంక్షను వ్యక్తం చేస్తున్నాయి.

అతడి చూపులామె దేహం చేసే ప్రకంపనలమీదా, అందుకనుగుణంగా కదుల్తోన్న ఆమె అవయవాలమీదా కేంద్రీకృతమై వున్నాయి.

అతడామెకు మరికాస్త దగ్గరగా జరిగాడు.

అతడి దేహం నాలుగైదుచోట్ల ఆమె దేహాన్ని స్పృశిస్తోంది.

ఒక్కడుగుకూడా వెనక్కి వేయకుండా ఆమె అలాగే

నిలబడడంతో అతడిలో తెగింపు వచ్చేసింది.

ఆమె ఎంత అభ్యంతరం పెట్టినా అతడివా పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు. అతడేం చేసినా యెదురుతిరిగే స్థితి ఏనాడో దాటిందామె.

ఆ తరువాత — ఆమెను శయ్యమీదకు చేర్చేందుకు యెక్కువ సమయం పట్టలేదతడికి.

స్త్రీ సుఖం అతడికి కొత్తగాకపోయినా — మానసతో అనుభవం అతడికెంతో ఉత్తేజకరంగా వుంది.

మంచంమీద అతడి పక్కనే పడుకొని వున్న మానస రెండు చేతులూ తలక్రింద చేర్చి అరమోడ్పు కళ్ళతో అస్పష్టంగా గొణిగింది — "నేనెంత అదృష్టవంతురాల్ని!"

తృప్తినిండిన కళ్ళతో ఆమెవైపు తిరిగి — "నువ్వు కాదు మానసా.... నేను.... నేనెంతో అదృష్టవంతుణ్ని!" అన్నాడు శశాంక ఆమెను దగ్గరగా లాక్కుంటూ.

కాస్సేపయ్యాక అంది మానస — "నెలకు రెండుసార్లు పున్నమి, అమావాస్య రాత్రుల్లో ఆ గుహాలవద్దకు వెడతాడు తేజస్వి. ఆ రాత్రంతా గుహల్లో గడిపి తెల్లవారుఝామున తిరిగి కుటీరానికి చేరుకుంటాడతడు.

ఆ రెండు రోజులూ అతడు తన కుటీరంలోని నేలమాళిగలో గడుపుతాడు. అతడేం చేస్తాడో యెవరికీ తెలియదు, ఆ రెండు రోజులూ అతణ్ని చూసేందుకు ఆటవికులెవరూ కూడా ఎంత అనారోగ్యంతో బాధపడినా ఆ రెండు రోజులూ రారు."

వెదకబోయిన తీగ కాలికి తగిలినట్టుగా ఆమె ఆ టాపిక్ ఎత్తడం ఎంతో శుభసూచకంగా అనిపించిందతడికి.

తిరిగి మానసే అంది — "దాదాపు అయిదేళ్ళనుంచీ ఈ

వెధవకు శుశ్రూష చేస్తున్నాను. నెలకు నాలుగుసార్లే అయినా వాణ్ని భరిస్తున్నాను. ఇంకా యెంతకాలం ఇక్కడ పడిగాపులు కాయాలో అర్థంకావడంలేదు."

ఆమె మాటల్ని వింటూన్న శశాంక ఉలిక్కిపడ్డాడు.

అతడికో విషయం స్ఫురించింది. ఆమె తేజస్వి భార్య కాదు. అందుకే అంత త్వరగా తనకు దగ్గరగా వచ్చిందామె. తనలాగే ఆమెకూడా యేదో పనినిమిత్తమై అక్కడ చేరింది. అంతవరకూ తనూహించగలడు.

అతడి ముఖకవళికల్ని గమనిస్తూ అందామె-"ఆర్.కె. మల్టీ నేషనల్ డ్రగ్స్ కంపెనీ పేరు నువ్వు వినేవుంటావు. ఆ కంపెనీలో జూనియర్ సైంటిస్టు నేను.

మా కంపెనీ డ్రగ్స్‌ను తయారుచేసి అమ్మడమే కాకుండా డ్రగ్స్ మీద రీసెర్చ్ కూడా చేస్తోంది. ప్రస్తుతం ఇనీషియల్ స్టేజిలో కేన్సర్‌ని క్యూర్ చేసే మందులేతప్ప కొంచెం ఎడ్వాన్స్ అయ్యాక మందులేం లేవు.

మా కంపెనీ దాన్ని ఛాలెంజ్‌గా తీసుకొని ఆ ప్రాజెక్టు నాకు వప్పగించింది. మా డ్రగ్స్ రీసెర్చ్ ఇన్‌స్టిట్యూట్‌లో ఈ తేజస్వి సీనియర్ సైంటిస్టుగా పనిచేసేవాడు, నేనక్కడ చేరకముందు. అతడూ కేన్సర్ ప్రాజెక్టుమీద పనిచేసేవాడు.

అర్థాంతరంగా అతడి భార్యాబిడ్డలు మరణించడంతో విరక్తిచెంది ఆ ఉద్యోగాన్నొదిలేసి అక్కడినుంచి మాయమయ్యాడితడు. అక్కడినుంచి బయటకు వచ్చేసినా అతడా విషయంమీదే పరిశోధన చేస్తున్నాడు.

మొదటినుంచీ ఇతనిమీద కన్నేసి వుంచిన మా మేనేజ్‌మెంట్ ఇతని ఆరాతీసి—ఇతడు ఆంధ్రప్రదేశ్ అడ

వుల్లో విశాఖపట్నం జిల్లాలోని రాఘవేంద్ర నగర్ కు నైఋతి దిశగా ముప్పై మైళ్ళ దూరంలో నివాసం యేర్పరచుకున్నాడని తెలుసుకొని — ఇతడ్ని ఛేజ్ చేసి ఆ పరిశోధనల సారాంశాన్ని అందజేసే పనిని నాకు అప్పగించింది. అప్పటినుండి ఇతడికి శిష్యురాలుగా చేరి శుశ్రూష చేస్తున్నాను.

నేనిక్కడికొచ్చి దాదాపు అయిదేళ్ళయినా తన పరిశోధనా ఫలితాల్ని అతడింతవరకూ నాకు తెలుపలేదు. అయితే అతడు రోజూ ఆడవిజాతి వాళ్ళకు వైద్యం చేసేటప్పుడిచ్చే గుళికలను గురించి మాత్రం కొంత తెలుసు నాకు.

నెలకు రెండుసార్లతడు శాంభవీ గుహల వద్దకు వెడతాడు. మర్నాడు మహో హుషారుగా వుంటాడు.

ఏదో రహస్యం అక్కడే వుంది. అతడు చేసే పరిశోధనల రహస్యం అక్కడే ఉండివుండాలి.

ఇదివరకు నేనొక్కదాన్నే కనుక అంతగా ధైర్యం చేయలేకపోయాను. ఇప్పుడు నువ్వు నాకు తోడు దొరికావు కనుక మనిద్దరమూ కలిసి ఆ రహస్యాన్ని ఛేదించగలమనే అనుకుంటున్నాను....”

గుక్కతిప్పుకునేందుకు ఆగింది మానస.

ఆమె చెప్పినదంతా విన్నాక పట్టరాని ఆనందంతో తలమునకలై ఆబగా ఆమెను దగ్గరగా లాక్కున్నాడు శశాంక.

అప్పుడు సమయం — రాత్రి పన్నెండు గంటలు.

అంతవరకూ వాళ్ళిద్దర్నీ పరీక్షగా చూస్తోన్న రెండు కళ్ళు — అక్కడినుంచి కదిలాయి.

6

తేజస్వి కుటీరంనుంచి బయలుదేరిన ఆ బాట ఈశాన్య దిక్కుగా వచ్చి అక్కడినుంచి రెండు దారులుగా చీలింది.

ఒక బాట వాయవ్యంగానూ, మరొకటి ఆగ్నేయం గానూ వున్నాయి. కుటీరంనుంచ బయటపడిన తేజస్వి అక్కడకు వచ్చాక ఆగ్నేయ దిశగా నడవడం ప్రారంభించాడు.

అతణ్ననుసరించి వచ్చిన శశాంకకు ఆగ్నేయ దిశగా తిరగబోతోండగా—తనను తేజస్వి దగ్గరకు తీసుకొచ్చే ముందు అక్కడోసారి ఆగి 'ఆగ్నేయ దిశగా వెళ్ళమాక!' అని గురుబరి చెప్పడం గుర్తొచ్చింది.

వెన్నెల పుచ్చపువ్వులా అడవంతా పరచుకొనివుంది. పిండారబోసినట్టున్న ఆ వెన్నెల్లో పెద్ద పెద్ద అంగలు వేసుకుంటూ నడుస్తున్నాడు తేజస్వి.

అతని భుజాన జింక చర్మంతో చేసిన తోలుసంచి వుంది. అందులో భయంకరమైన విషమూలికలతో చేసిన మందులున్నాయి.

క్రూరమృగాలకు నిలయమైన ఆ అడవిలో అంత రాత్రివేళ నిర్భయంగా సామాన్య మానవుడెవడూ నడవలేడు—ఎంతో గుండె నిబ్బరం కలవాడైతే తప్ప.

అతడికి రెండువందల అడుగుల దూరంలో సవ్వడి చేయకుండా పిల్లుల్లా నడుస్తున్నారు—శశాంక, మానస.

వాళ్ళిద్దరి వెనుకా నడుస్తోన్న వ్యక్తికి భుజాన వున్న గండ్రగొడ్డలిని అటూ ఇటూ మార్చుకుంటూ పళ్ళు కొరుకుతున్నాడు.

దాదాపు రెండు గంటలు నడిచాక ఎదురుగా నల్లగా దర్శనమిచ్చాయి నున్నటి కొండలు.

ఆ వెన్నెల్లో—మదించిన మత్తేభాలు వరుసగా నిలబడి వున్నట్టుగా భ్రాంతిని కలగజేస్తున్నాయవి.

ఆ కొండల దగ్గరకు చేరుకోబోతోంటే ఇద్దరి మనసులూ ఉద్వేగంతో నిండిపోయాయి. కాస్సేపట్లో ఓ అద్భుతమైన రహస్యాన్ని తెలుసుకోబోతున్నామనే ఊహ వారికంతులేని ఆనందాన్ని కలిగించింది.

తేజస్వి ఆ కొండలదగ్గరకు చేరుకున్నాడు.

నడక వేగం పెంచారిద్దరూ.

వాళ్ళు చూస్తూండగానే ఒక బండరాయి పక్కకు తప్పుకొంది. గుహ లోపలికి అడుగుపెట్టాడు తేజస్వి.

వాళ్ళక్కడికి చేరుకునేసరికి, తెరుచుకున్న బండరాయి తిరిగి మూసుకుంది. ఆ వెన్నెల్లో చేతితో తడమనవసరం లేకుండానే మైలురాయి సైజులో ఓ రాయి ఎత్తుగా కనబడింది. దానిమీద రెండు చేతులూ వేసి కుడివైపుకు తిప్పాడు.

ఊహుఁ—

ఈసారి ఎడమవైపుకు తిప్పాడు.

ప్రయోజనం లేకపోయింది.

దాన్ని పైకి లేపాడు. అంతవరకూ గుహను మూసి వుంచిన బండరాయి పక్కకు తప్పుకొంది.

ఒక మనిషి అడ్డంగా తిరిగి వెళ్ళగలిగేటంత స్థలం ఏర్పడింది. తను ముందు లోపలికి నడిచాడు శశాంక. అతడి వెనుకగా మానస కూడా లోపలకు చేరుకుంది.

7

ఆ గుహాలో అక్కడక్కడా వెలుగు ప్రసరిస్తోంది.

తల పైకెత్తి చూశాడు శశాంక.

గుహ పై భాగాన వున్న కంతల్లోంచి వెన్నెల కిర

ణాలు పడి గుహను ప్రకాశవంతం చేస్తున్నాయి.

వారికి తేజస్వి కనబడలేదు. అయిదు నిమిషాలక్రితం ఆ గుహలోకి ప్రవేశించిన అతదేమయ్యాడో వారికర్థం కాలేదు.

ఒకొక్క అడుగే తూచి తూచి వేస్తూ గుహాంతర్భాగానికి దారితీశారు. అక్కడక్కడా స్థంభాల్లా ఉన్నాయా గుహలో.

అవెలా యేర్పడ్డాయో అర్థమైందతడికి.

నేచురల్ విదరింగ్ వలన గుహ పైభాగపు రాతిలోని కాల్షియం పొరలు కరిగి ఊడల్లా క్రిందికి వ్రేళ్ళాడడం మొదలు పెట్టి గుహ అడుగు భాగానికి చేరడంవల్ల అక్కడక్కడా స్థంభాల్లా ఏర్పడ్డాయి.

అతడి ఊహ కరెక్టేనన్నట్టుగా సగం సగం రాతి స్థంభాలు పైకప్పునుంచి గాల్లో వెళ్ళాడుతూ వున్నాయి. కొన్ని వేల సంవత్సరాల తర్వాత అవికూడా గుహ అడుగు భాగంవరకూ విస్తరిస్తాయి.

అవెందుకు ఎలా యేర్పడ్డా తాము దాక్కొనేందుకు మాత్రం బాగా ఉపయోగపడతాయనిపించిందతడికి.

ఆ వెలుగులో ఆమె చేయందుకుని నడక సాగించాడు శశాంక. కొంచెం దూరం నడిచాక దారి ఇరుకయింది. అక్కడ చీకటిగా వుండటంతో జేబులోంచి పెన్ టార్చ్ తీసి స్విచ్ ఆన్ చేశాడు. కొంచెం దూరం నడిచాక ఆ దారి విశాలమై నాలుగు భాగాలుగా చీలింది.

ఎటువైపు వెళ్ళాలో అర్థంకాలేదతడికి. చివరకు కుడివైపు తిరిగాడు.

టార్చ్ వెలుతురులో కొంచెం దూరం నడిచాక కాగడాల వెలుతురు కనబడింది. నడకలో వేగం పెంచి

అక్కడకు చేరుకున్నారిద్దరూ.

అక్కడ... వరుసగా రాళ్ళతో నిర్మించబడిన గదులున్నాయి. ఒక్కో గదికీ అరచేయంత రంధ్రాలు పది, పదిహేను వున్నాయి. దగ్గరగా వెళ్ళి ఒక గదిలోకి చూశాడు శశాంక, రంధ్రం ద్వారా. లోపలి దృశ్యం చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడతడు.

లోపల....

ఒక కాగడా వెలుగుతోంది. నేలమీద వత్తుగా గడ్డి పరచివుంది. ఆ గడ్డిమీద వెల్లకిలా పడుకొని వున్నాడో వ్యక్తి. అతడికి గడ్డం, మీసాలు బాగా పెరిగి వున్నాయి. అతడి వంటిమీద నూలుపోగు కూడా లేదు. పొట్ట చేత్తో పట్టుకొని మెలికలు తిరుగుతున్నాడతడు. వుండుండి, "అమ్మా...." అని అరుస్తున్నాడు.

శశాంక ఆశ్చర్యచకితుడయ్యాడు.

మానస పరిస్థితి కూడా అలాగే వుంది.

ఆశ్చర్యంనుంచి కోలుకోకుండానే పక్క గదివైపు నడిచారిద్దరూ.

అక్కడా అదే స్థితి.

మొదటి వ్యక్తికంటే ఎక్కువగా బాధపడుతూ, మూలుగుతూ గదంతా దొర్లుతున్నాడా వ్యక్తి.

ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేక అక్కణ్నుంచి ముందుకు నడిచారు.

దాదాపు పది రాతిగదుల్లోనూ అదే పరిస్థితి వుంది!

చివర్న మాత్రం రెండు రాతిగదులు ఖాళీగా వున్నాయి. పరీక్షగా చూస్తే వాటిలో రెండు అస్థిపంజరాలు కనబడ్డాయి.

వాళ్ళంతా ఎవరు?

ఎవరు వారి నలా బంధించారు?

వాళ్ళంతా విపరీతంగా బాధపడుతున్నారెందుకని?

ఇద్దరి మనసుల్లోనూ అవే ప్రశ్నలు.

అంతలో ....

"ఎక్కువగా ఆలోచించి బుర్రలు పగలగొట్టుకోకండి" అనే మాటలు వినిపించి ఇద్దరూ అదిరిపడ్డారు.

ఆ స్వరం ఇద్దరికీ పరిచితమైనదే కావడంతో వారి అదురుపాటు వణుకుగా మారింది.

ఓ చేత్తో కాగడా పట్టుకొని వారి ముందుకు వచ్చాడు తేజస్వి.

అతడి మొహంలో నవ్వు కదలాడుతోంది.

గత అయిదేళ్ళనుంచీ తనతడికి సమీపంగా వుంటోన్నా అతడు నవ్వగా యేనాడూ చూడలేదు మానస.

శశాంక కతడి నవ్వుమాటున దాగిన క్రూరత్వం అతడి కళ్ళలో ద్యోతకమయింది.

కాగడా వెలుగులో అతడి మోహం ఎఱ్ఱగా కనిపిస్తోంది.

తేజస్వి కళ్ళు అగ్నిని జ్వలిస్తున్నాయి.

శశాంకను తీక్షణంగా చూస్తూ అన్నాడు తేజస్వి—

"నువ్వు మొదటిసారి నన్ను కల్సుకున్నప్పుడే చెప్పాను, నేను చేసే పనులను గురించి ప్రశ్నించినా, ఆరాతీసినా తీవ్ర పరిణామాలెదుర్కోవలసి వుంటుందని. అయినా నువ్వు లెక్ఖచెయ్యలేదు. ఇప్పుడు నిన్నేం చేయబోతున్నానో తెలుసా?"

అతడి హుంకరింపు గుహ అంతా ప్రతిధ్వనించింది.

గజగజా వణికిపోయాడు శశాంక.

"నీమీద అనుమానంతో గురుబరిని నీమీద కాపలాగా

వుంచానన్న సంగతి బహుశ నీకు చెప్పినా నమ్మవేమో!

మొదటినుంచి నీ ప్రతి చర్యనూ పరిశీలిస్తూ, రహస్యంగా నిన్ను అనుసరిస్తూ ఎప్పటికప్పుడు నాకు తెలియజేస్తూనే వున్నాడు గురుబరి.

పదిహేనురోజుల క్రితం మీరిద్దరూ తపతి వాటికలో కలుసుకొని ముచ్చటించుకోవడం, మీ తరువాతి కార్యక్రమం అంతా మర్నాడే నా చెవిన వేశాడు.

అప్పట్నించి ఈ రోజుకోసమే నేనూ ఎదురుచూస్తున్నాను మీలాగే. ఈ రాత్రి మీరు నా వెనుక వస్తారని నాకు తెలుసు. ఇప్పుడు మీ ఇద్దర్నీ ఏం చేయాలో గురుబరి నిర్ణయిస్తాడు" అంటూ, "గు రు బ రీ!" అని పిలిచాడు.

అప్పటివరకూ వాళ్ళిద్దర్నీ అనుసరించి వచ్చిన గురుబరి భుజాన్న గండ్రగొడ్డలితో చీకట్లోంచి వెలుగులోకి వచ్చాడు.

మానస అతణ్ని చూసి వణికిపోయింది.

గురుబరి తేజస్విని చూసి నవ్వాడు.

ఆ నవ్వుకర్థం తనకు తెలుసునన్నట్టుగా—'అలాగే చేద్దాంలే' అన్నట్టుగా ప్రతిగా నవ్వాడు తేజస్వి.

తను ద్రోహం చేసినందుకు తననిప్పుడు ఆ గండ్రగొడ్డలితో నిలువునా నరుకుతాడా?

మానస దేహం ఆపాదమస్తకమూ కంపించింది. ఒళ్ళంతా చెమట్లు పట్టాయి. కళ్ళు బైర్లు కమ్ముతోంటే తన ప్రమేయం లేకుండానే దబ్బున కూలబడిపోయింది నేలమీద.

మగవాడు కావడంవల్లనో లేక చావు తెగింపువల్లనో పైకి నిబ్బరంగానే వున్నాడతడు.

తేజస్వి ఆకాశ్ని సమీపిస్తూ అన్నాడు—"మరి కొంత కాలం మీరు నమ్మకంగా పనిచేస్తే, నా పరిశోధనా వివరాలు మీకు తెలియజేసేవాణ్ణే.

కానీ నాగరికులపట్ల నాకున్న అపనమ్మకాన్ని మరో సారి బుజువుచేయడంద్వారా నాకా అవసరం లేకుండా చేసి ఒక విధంగా మేలేచేశారు.

నాగరికులమధ్య పుట్టి, పెరిగి—వారిమధ్య ఇమడ లేక ప్రశాంతంగా పరిశోధన సాగించేందుకు ఈ అడవుల్లోకి వచ్చాను. అయినా నన్ను వదలడంలేరు మీలాంటి నాగరికులు.

ఇక్కడికొచ్చాక ఎన్నోరకాల పరిశోధనలు చేశాను, ఇంకా చేస్తున్నాను. నా పరిశోధనా ఫలితాలను పరీక్షించుకునేందుకు నాకు మనుషుల అవసరం ఎంతైనా వుంది.

మీరింతకుముందు రాతిగదుల్లో చూసిన వాళ్ళంతా నాగరిక ప్రపంచంనుంచి—నా పరిశోధనా ఫలితాల్ని తస్కరించుకునేందుకు వచ్చినవాళ్ళే!

నన్ను మోసగించాలని ప్రయత్నించి, వారికి తెలియకుండా నే నా పరిశోధనల్లో బలిపశువులుగా ఉపయోగపడుతున్నారు.

చూశావ్‌గా, వాళ్ళంతా యెంత హృదయవిదారకంగా రోదిస్తున్నారో? రకరకాల మూలికలతో తయారుచేసిన మందుల్ని వాళ్ళమీద ప్రయోగిస్తున్నాను. మానవాళికి యే రోగమూ దరిచేరకుండా చేసేందుకు అహోరాత్రాలూ పరిశోధనలు కొనసాగిస్తున్నాను.

ఫార్మసీలో డాక్టరేట్ తీసుకున్న నేను నాగరిక ప్రపంచంవల్ల దారుణంగా వంచించబడ్డాను. నేను

సైంటిస్టును కావడంవల్ల నా భార్యాపిల్లలూ దారుణంగా చంపబడ్డారు. నాగరిక ప్రపంచం నన్నావిధంగా సన్మానించింది.

అందుకే నాకీ ప్రపంచంలో నమ్మదగ్గవాళ్ళంటూ ఎవరూ లేరు, ఈ ఒక్క గురుబరి తప్ప" అంటూ అతడి తల నిమిరాడు.

శశాంక్ యేదో చెప్పబోయాడు.

అతణ్ని వారిస్తూ అన్నాడు తేజస్వి—"నువ్వేమీ చెప్పొద్దు. నాగరికులంతా అలాంటి వాళ్ళుకాదని నువ్వు చెప్పబోతున్నావ్, అవునా?

మిగిలినవాళ్ళ సంగతెలా వున్నా ఈ అడవికి వచ్చి నన్ను కలుసుకున్న ప్రతీ వ్యక్తీ నీతోసహా నన్ను చంపి, నా పరిశోధనల రహస్యాన్ని చేజిక్కించుకుందామనే ప్రయత్నించారు.

కాదంటావా? నువ్వూ, మానసా కలిసి—ఈ రహస్యాన్ని ఛేదించాక నన్ను చంపి ఇక్కణ్నించి వెళ్ళిపోదామని వేసిన ప్రణాళిక నాకు తెలియదనే అనుకుంటున్నావా?"

శశాంకకు నోట మాటరాలేదు.

"....ఇహ మీరిక్కడ శాశ్వతంగా సమాధి అయినట్టే. చివరి రెండు గదుల్లోనూ రెండు అస్థిపంజరాలు కనబడే వుంటాయి. నా పరిశోధనలకు ఆరెళ్ళు సహకరించి తరువాత అలా మారారు - నన్ను మోసగించిన ఇద్దరు వ్యక్తులు. ఖాళీ అయిన ఆ రెండు రాతిగదుల్నీ మీ ఇద్దరికీ కేటాయించబోతున్నట్టు ఈసరికి నీకర్థమయ్యే వుంటుంది.

నీలా ముమ్ముందు ఎవరైనా వచ్చినా వారికీ ఇదే గతి

పడుతుంది. బయటి ప్రపంచంలో సైంటిస్టులు యెన్ని కుందేళ్ళనూ, ఎలుకల్నీ కోతుల్నీ దారుణంగా చిత్రవధ చేసి చంపడంలేదు? కాకపోతే వాళ్ళు అన్నెమూ పున్నెమూ ఎరుగని అమాయక ప్రాణుల్ని తమ పరిశోధనలకు వుపయోగించుకుంటోంటే, నమ్మకద్రోహులైన మనుషుల్ని నేనా పనికి వినియోగించుకుంటున్నాను.

నాకు తెల్సినదాంట్లో కొంచెం వంతు మీ నాగరికుల కందినా దాన్ని సరిగా ఉపయోగించుకోరు సరికదా, ఒకరినుంచి మరొకరు దాన్ని తస్కరించేందుకు మోసాలూ, హత్యలూ ఎన్నైనా చేస్తారు.

అందుకే నా పరిశోధనా ఫలితాలెన్నటికీ నాగరికుల కందవు. అలా అని అవి నాతోనే అంతరించిపోవు. నా తరువాతి వారసుణ్ని నేనెన్నడో నిర్ణయించుకున్నాను. గురుబరికంటే అర్హుడైనవాడు ఈ భూమ్మీద లేడు.

ఒక ప్రయోజనకరమైన విషయాన్ని తెల్సుకునేందుకు అర్హత ముఖ్యం. ఆ అర్హత ఎన్ని యుగాలు గడిచినా నాగరికులకు రాదు. అందుకే నా పరిశోధనా ఫలితాలు ఈ ఆటవికుల మధ్యనే వుంటాయి ఎన్నటికీ. మీరిక్కడ శాశ్వతంగా సమాధి చేయబడినట్టే ఆ రహస్యాలూ ఇక్కడి అడవులకూ గుట్టలకూ పరిమితమౌతాయి....”

అంతే! — కుప్పకూలిపోయాడు శశాంక.

—:అయిపోయింది:—